HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

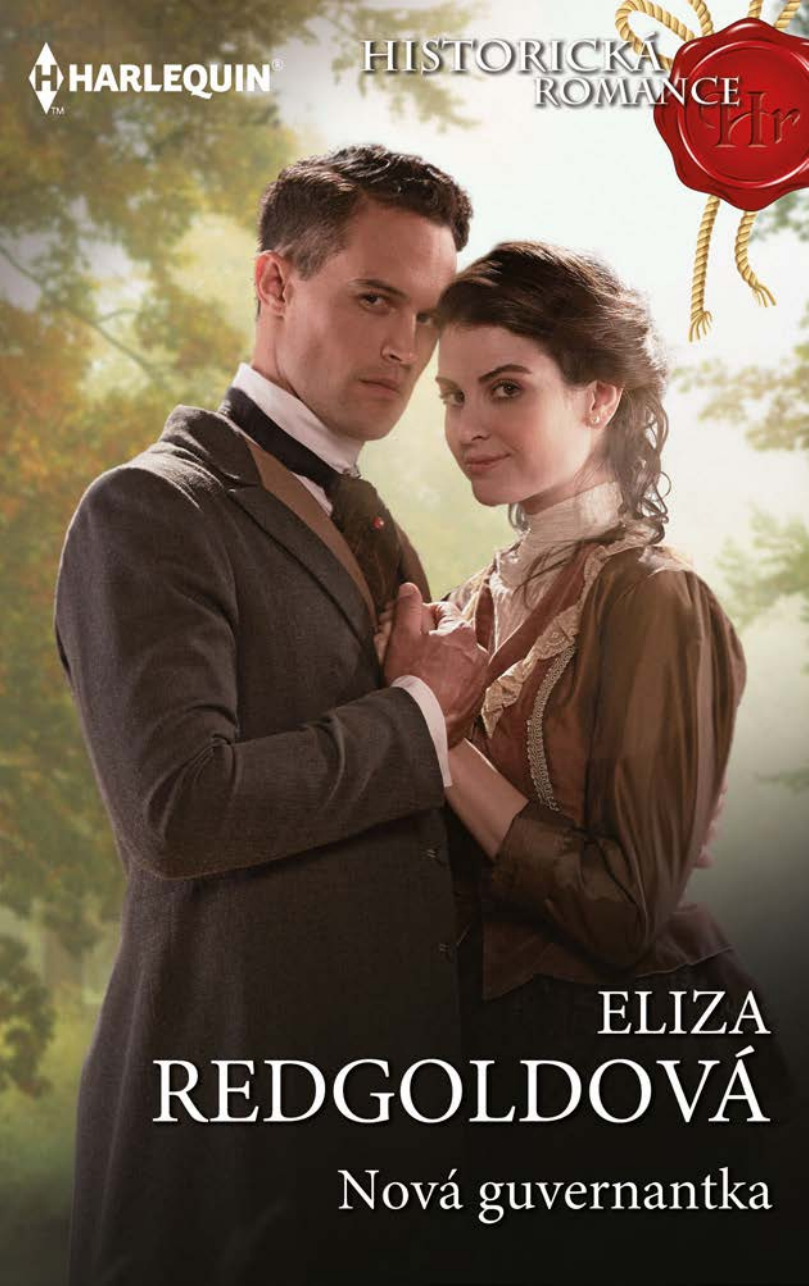

ELIZA REDGOLDOVÁ

Nová guvernantka

Eliza Redgoldová

NOVÁ GUVERNANTKA

Překlad

Jana Cílová

Milá čtenářko,

možná si už balíte věci na dovolenou, ke kterým bezesporu patří i pěkná knížka. Kniha, která jen umocní letní bezstarostnou atmosféru a dovolí Vám jen tak snít a spočinout s romantickým příběhem. Nechte se tedy okouzlit guvernantkou Maud v romanci Nová guvernantka *stejně, jako byl okouzlen zapřisáhlý odpůrce manželství sir Dominic Jago. Nejen dcerku, ale i majitele panství si Maud získala svým vypravěčským talentem, novými moderními výukovými metodami, ryzí povahou a skrývaným půvabem.*

V závěrečném třetím díle minisérie Poslání džentlmenů, v povídce Hraběcí schovanka *můžete sledovat, jak hraběte Thorntona promění setkání se záhadnou bylinářkou a léčitelkou Annabell. I on se bude muset pro dámu svého srdce bít a čelit společenskému odsudku, než se mu podaří dosáhnout pro ni spravedlnosti.*

Přeju Vám krásné léto plné pěkných, nejen čtenářských, zážitků.

S láskou
Váš Harlequin

Eliza Redgoldová

NOVÁ GUVERNANTKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Master's New Governess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Jana Cílová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Eliza Redgold
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9296-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9297-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9298-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

‚Ona přichází, můj život, můj osud… Červená růže zvěstuje, že už je blízko, je blízko.‘

Alfred Tennyson: *‚Maud‘* (1855)

Cornwall 1855

„Před dávnými časy…“

Slova se Maud Wilmotové rozpíjela před očima. Než tomu mohla zabránit, na okraji řas se jí zachvěly slzy. Rychle zamrkala, aby je potlačila. Rozechvělými prsty zavřela knihu pohádek vázanou v kůži a s vybledlými zlacenými písmeny na obalu a položila si ji do klína. Prstem v rukavičce přejela po titulu *Pohádky pro děti*.

Dokonce ani známé příběhy ji nedokázaly utěšit.

Vzápětí se na modré kůži rozstříkla další slza.

Opřela hlavu v čepci o kožené sedadlo kupé a pevně zavřela oči. Třesoucími se prsty nepřestávala křečovitě svírat knihu.

„Takhle to nepůjde,“ řekla sama sobě tím nejráznějším hlasem guvernantky.

Zhluboka se nadechla. A pak ještě jednou.

Nehodlala plakat. *Nesměla* plakat. Zatím to sama sobě nedovolila. A pokud by začala nyní, sedíc ve

vlaku, který ji vezl blíž a blíž k neznámému a současně její poslední zoufalé naději, možná by už nikdy nepřestala. Z hlubin korzetu dostala s námahou třetí nadechnutí, ale slzy dál nepřestávaly hrozit, že ji přemohou. A to nehodlala dovolit, bez ohledu na to, jaké měla obavy.

Další nadechnutí. Poddala se pohybu vlaku a nechala se jím kolébat. Cestování železnicí milovala odjakživa. Ne že by to dělala často, ale teď její nervozitu nezmírňovalo. V noci nemohla spát, převracela se v posteli a házela sebou ve strachu z toho, co ji čekalo.

Co jiného však mohla dělat? Bylo to zcela v rozporu se vším, čemu věřila, a kým si myslela, že je, ale neměla na výběr.

V hlavě se jí vysmíval hlas lorda Melvillea.

Nikdo vám to nebude věřit.

Zatímco se vlak řítil po kolejích, vrátila se v myšlenkách k těm posledním několika příšerným týdnům.

„Ach Maud!“ Sestra Martha ji objala. „Jak je možné, že tě propustili? Jsi ta nejlepší guvernantka, jakou znám!“

„Děkuji ti, Marto,“ pronesla dojatě Maud. „Přesto jsem ale byla propuštěna bez platu i bez doporučení.“

Sice si zažádala o příspěvek u Dobročinného spolku guvernantek a prozatím měla i střechu nad hlavou, ale věděla, že ty peníze nevydrží dlouho.

Martha ji znovu objala. „Možná bych mohla promluvit s Albertem… Mohla bys bydlet u nás.“

„To v žádném případě!“ namítla Maud, přestože jí bylo do pláče. Nezbývalo jí mnoho času. Brzy se ocitne na ulici. „Jste novomanželé, Marto. Nemám rozhodně v úmyslu vás obtěžovat.“

„Ty nikdy nikoho neobtěžuješ," řekla Martha. „Proto je tohle všechno tak nespravedlivé!"

„Nespravedlivé, nebo ne, musím najít způsob, jak se z toho dostat." Maud věděla, že zní odvážněji, než se cítí, ale opravdu nehodlala Martu nijak zatěžovat. Ne když její sestra právě našla štěstí s Albertem. I proto také neřekla Martě všechno.

Nemohla.

Bylo to *ohavné*.

„Co teď budeš dělat?" zeptala se Martha starostlivě. Vlídné hnědé oči měla plné obav.

Maud se zamyslela. „Musím rychle najít jiné zaměstnání jako guvernantka, ale bez doporučení to bude těžké. Možná nemožné. Neumím ale nic jiného, čím bych se mohla živit, a děti učím opravdu ráda. Jenže po tom, co se stalo –" sevřela ruce do pěstí, „– nikdo už Maud Wilmotovou nezaměstná."

A právě tehdy ji něco napadlo. „Marto? Neříkala jsi, že jsi dostala nabídku zaměstnání v Cornwallu?"

Martha přikývla. „Ano. To bylo před tím, než mě Albert požádal o ruku. Ucházela jsem se o to místo a trvalo hrozně dlouho, než mi odpověděli. Pak jsem ale dostala dopis, v němž stálo, že by mě na pendragonském panství s potěšením zaměstnali."

„A odepsala jsi jim?" zeptala se Maud, stěží se odvažujíc vyslovit další otázku, která ji napadla. Samozřejmě že Martha řekne, že nikam nepsala, a tím to skončí. A stejně to byl absurdní nápad.

Martha zavrtěla hlavou, až se jí světlé lokýnky na obou stranách obličeje roztančily. „Ještě ne."

„Takže tam stále očekávají nějakou slečnu Wilmotovou," pronesla Maud zamyšleně.

S Martou byly přibližně stejně staré. Martha byla jen o dva roky starší než šestadvacetiletá Maud. Obě

pracovaly jako guvernantky poměrně dlouho a obě měly dostatek zkušeností.

Mohlo to fungovat, ale bylo to ztřeštěné. Vlastně to bylo vyloženě skandální. Maud však už neměla co ztratit.

„To je pravda," přisvědčila Martha váhavě. „Ach Maud, máš v obličeji ten výraz, víš, ten, který míváš, když vyprávíš nějakou svou pohádku…"

Maud otevřela oči. Teď byla tady, v Cornwallu, a pod ní se na kolejích otáčela kola vlaku.

Aby se přestala cítit tak bezútěšně, přinutila se soustředit se na krásy, které míjeli. Od chvíle, kdy opustila Londýn, toho byla kolem spousta k vidění.

Vydat se na cestu pro ni byla nesmírná úleva. Zatímco vlak ujížděl dál na západ, dokonce začínala mít pocit svobody. Vlak se pohyboval mnohem rychleji než kůň a kočár, téměř se jí z toho točila hlava. Čím hlouběji zajížděli do Cornwallu, tím se krajina stávala divočejší a více cizí. Poté, co opustili předměstí Londýna s výhledy na zadní strany domů se zahradami a šňůrami na prádlo, vjeli do scenerie plné zvlněných kopců a zelených polí posetých ovcemi a kravami. Na noc zastavili v Exeteru, kde Maud přespala v hostinci nedaleko nádraží. Překvapivě pohodlné ubytování zajistil její nový zaměstnavatel. Ráno pak pokračovali dál na jihozápad a čím více se blížili ke vzdálenému rozeklanému pobřeží, tím byly shluky vesniček a osamocené venkovské domy řidší a řidší.

Maud prolétl tělem prchavý záchvěv vzrušení.

Vytáhla dopis, který měla zastrčený v pohádkové knížce.

Nahoře na něm byla vytištěná zvláštní adresa: Pendragonské panství, Západní Cornwall. Pod ní

nechyběl erb, černě lemovaný trojhranný štít, jehož špička směřovala nahoru, se třemi černými kříži na zlatém pozadí.

Vážená slečno Wilmotová,

Přinejmenším *to* bylo správně.

Na okamžik položila dopis do klína. Ruce se jí chvěly. Alespoň se tam nepsalo *Vážená slečno Marto Wilmotová*. Tím se mohla trochu utěšit. Chtěli nějakou slečnu Wilmotovou. A nějakou slečnu Wilmotovou také dostanou.

Ztěžka polkla a dala se znovu do čtení.

Potvrzení toho, že místo guvernantky přijímáte, bylo obdrženo. Jízdenky na vlak jsou přiloženy. Očekávám Váš příjezd na pendragonské panství, co nejdříve to bude možné.

S úctou,

Sir Dominic Jago.

Přejela po tom jménu prstem v rukavičce. Rukopis byl energický a rozmáchlý, slova psaná černým inkoustem jako by po papíře letěla. Zpráva byla stručná.

Jago. Neobvyklé jméno. Nikdy předtím se s ním nesetkala.

Musela teď doufat, že ten člověk nikdy neslyšel její skutečné jméno.

Nikdo vám to nebude věřit.

Prsty se jí stále chvěly, když dopis skládala. Z toho, co jí řekla Martha, věděla, že podmínky jejího nového zaměstnání jsou výborné, mnohem lepší, než očekávala, obzvlášť od místa na venkově. Nebylo

neobvyklé, že bylo guvernantce nabídnuto ubytování, ale vůbec žádná mzda, ale na pendragonském panství nabízeli dobrý plat, jenž jí stačil i na to, aby si trochu našetřila. Takovou možnost nikdy předtím neměla. A po odchodu z posledního místa jí nezůstalo nic.

Bude učit pouze jedno dítě, sedmiletou holčičku Rosabel, která se zotavuje po nemoci. O nějakých dalších dětech se nabídka místa nezmiňovala. Martha Maud také informovala, že sir Dominic Jago je vdovec.

K jejímu překvapení byla k dopisu sira Dominica přiložena i jízdenka na vlak do první třídy, na poslední část její cesty se Západocornwallskou železniční společností. V ostatních vlacích, protože musela přesedat dvakrát, cestovala ve vagonech druhé třídy, jak to guvernantky, komorníci, dvorní dámy a ostatní služebnictvo dělávali obvykle. Cestování první třídou bylo pro nižší šlechtu, ne pro guvernantky.

Znovu si opřela hlavu o opěradlo koženého sedadla. Cestování první třídou bylo úžasné. Nesměla už ztrácet žádný čas pláčem.

Vagon první třídy západocornwallské železnice byl tak čistý a nový, že téměř cítila vůni leštidla. Mosazná kování a kličky jen zářily a hezké mosazné svítidlo zůstalo rozsvícené, takže mohla číst, dokonce i když projížděli lesy a tunely. Ve vagonu byla tři soukromá kupé oddělená dřevěnými přepážkami, každé se dvěma koženými sedadly naproti sobě.

Bylo tu tolik místa. Maud si pod spodničkami protáhla nohy, odolávajíc pokušení je trochu rozpohybovat. Jak ji ty sukně omezovaly! Stále jich nosila několik vrstev, z batistu, flanelu, vlny a bavlny, spíše než novou sukni vyztuženou obručemi. Potlačila

toužebný povzdech. Ach, jak po krinolíně toužila! Hlavou jí blesklo, že nechat si přešít šaty v novém stylu si nebude moci nikdy dovolit. Krinolíny budou pravděpodobně dávno z módy, než se jí to podaří.

Raději se znovu soustředila na výhled z okna. Nehodlala promeškat ani vteřinu své cesty truchlením nad věcmi, které se nemohly stát. Ve velkém okně vagonu viděla svůj odraz. Na pozadí živých plotů, luk a domků vypadal až přízračně. Pod zelenýma očima měla šedé stíny a vrásky kolem úst, jež tam o pouhých pár týdnů dříve nebyly. Zpod čepce v barvě holubí šedi jí vyklouzl pramínek hnědých vlasů a spočinul jí na bílém límečku šedých šatů.

Naproti sobě viděla v okně Maud jediného další cestujícího, sympatickou starou paní, která, k její velké radosti, většinu cesty spala.

Předtím jí pomohla se usadit a všimla si, že čichá k vonné soli.

„Děkuji vám, drahoušku," vzdychla žena. „Jste tak laskavá. Cestování vlakem je pro mě velmi vyčerpávající. Vždycky je mi v něm dost špatně."

Vtom vlak zpomalil. Vzápětí vjeli do stanice a ozvalo se zaječení píšťalky.

To starou dámu okamžitě probudilo. „Už jsme na místě?"

„Ještě ne. Do Penpondsu je to ještě daleko" uklidnila ji Maud s úsměvem. Přišly totiž na to, že mají stejný cíl. „Jen jsme zastavili."

Pohlédla oknem ven.

Nástupiště zahalil oblak páry, která se vzápětí rozptýlila a vynořil se z ní nějaký muž, jenž na ni upíral pohled.

Byl to ten typ muže, kterého je nemožné si nevšimnout. Vysoký, tmavovlasý, s dlouhýma nohama… Měl

na sobě dlouhý tmavošedý kabát a kolem krku nedbale uvázanou šarlatovou vázanku. Neměl rukavice a na jeho pravé ruce zahlédla Maud zlatý pečetní prsten. A přece to byla ta energie, která z něj vyzařovala, co ji zaujalo ze všeho nejvíce. Dokonce i když stál nehybně, vzbuzoval dojem ovládaného neklidu a zkrocené rychlosti… Jako by se stejně jako vlak stojící před ním chtěl rychle pohybovat určeným směrem.

Mužův tmavý pohled se jí skrz okno vlaku upřel do očí. V příští vteřině ho zahalil další oblak páry a on zmizel.

Jeho pohled byl téměř hypnotický. A neuvěřitelně pronikavý. Bylo to, jako kdyby mezi nimi nebylo žádné sklo. Pára se znovu rozptýlila, ale tmavovlasý muž byl tentam.

„No tedy!“

Maud se prudce otočila.

Do kupé vešel další cestující, statný mladý muž v kostkovaném svrchníku. Obličej pod cylindrem měl celý červený.

„Promiňte, madam,“ oslovil starou ženu hýkavým hlasem. „Sedíte na mém místě.“

„Jemináčku,“ vypravila ze sebe žena třaslavým hlasem. „Co jste to říkal?“

Mladý muž se zamračil. „Říkal jsem, že tohle je moje místo! Výslovně jsem chtěl okno.“

Ústa staré ženy se rozechvěla.

Maud se rozhlédla, jestli někde neuvidí průvodčího, ale nebylo po něm ani stopy.

Naklonila se na sedadle dopředu. „Promiňte, pane, ale mohu vidět váš lístek?“

Mladý muž se k ní otočil. „Cože?“ Zpražil ji pohrdavým pohledem.

Maud zvedla bojovně bradu. Nebyla pět let

guvernantkou proto, aby se teď tímhle přerostlým klukem nechala zastrašovat.

„Mohu vidět váš lístek?“ zopakovala hlasem, kterému se žádné dítě nikdy neodvážilo nevyhovět.

Mladý muž uraženě hekl a vypadalo to, že se s ní začne hádat. Pak si něco pro sebe zamumlal a jízdenku jí podal.

„Děkuji.“ Maud si lístek pečlivě prohlédla, pak se podívala na číslo sedadla. Zarazila se. Když pomáhala staré paní, aby si sedla, nenapadlo ji zkontrolovat její lístek.

„Tolik mě to mrzí,“ řekla staré ženě. „Zřejmě tu došlo k nějakému omylu. Podle všeho opravdu sedíte na špatném místě.“

Stará žena zaryla prsty do krajkového kapesníčku. „Ach, to je příšerné!“

„Říkal jsem vám to!“ prohlásil mladý muž vítězoslavně.

Maud mu vrátila jízdenku.

„Jsem si jistá, že tahle paní by ráda zůstala tam, kde je,“ řekla mírně. „Trpí cestovní nevolností. Udělal byste jí tu laskavost?“

Mladý muž jí vydechl do obličeje a Maud v jeho dechu ucítila závan klaretu. „To v žádném případě! Tohle je moje místo a já ho chci!“

„To je vrchol nezdvořilosti!“ vyhrkla Maud, která se nedokázala ovládnout. „Vždyť ta paní by mohla být vaše babička!“

Muž zrudl dokonce ještě víc. „A kdo jste vy, že mě tu zkoušíte vychovávat?“

„Je škoda, že to nikdo jiný neudělal,“ nedala se Maud. „Prosím, nechte tu paní, aby zůstala, kde je.“

Stará žena mezitím začala s námahou vstávat. „Nechci působit žádné potíže.“

Maud vyskočila a kniha pohádek jí vypadla z klína. „Sedněte si na mé místo, pokud vám jde o to sedět u okna."

„Já nechci vaše místo," namítl mladý muž tvrdohlavě. „Chci místo, za které jsem zaplatil."

Vtom do kupé vstoupil další, vyšší muž.

To je ten člověk z nástupiště, blesklo Maud hlavou. Dojem potlačované rozhodnosti a energie, jejž budil, byl takhle zblízka dokonce ještě silnější. Přesto však bylo jeho chování téměř lhostejné, když pozoroval, co se tu děje.

„O co tu jde?" zeptal se odměřeně.

„Tenhle mladý džentlmen…" Maud dovolila, aby se jí do hlasu vkradlo trochu opovržení, „… trvá na tom, aby tahle paní uvolnila jeho místo."

„Říkám vám, že ona sedí na špatném místě!" Mladý muž zamával svou jízdenkou.

„Ať už sedí na špatném místě, nebo ne, určitě ji na něm můžete nechat. Jak jsem vám řekla, necítí se dobře."

„To se mě netýká," zavrčel mladý muž.

Tmavovlasý muž udělal krok vpřed. Mluvil tiše, ale i tak byla v jeho hlase patrná autorita. „Tenhle vlak se chystá odjet. Náhodou vím, že místo u okna je volné v druhém vagonu první třídy. Pokud by vám nevadilo jít si sednout tam, tyhle dvě dámy by mohly zůstat tady."

Mladík začal znovu rudnout, ale když pohlédl do očí muže stojícího před ním, zdálo se, že si to rozmyslel.

„Tak dobře," pronesl se vzdorným výrazem.

„Skvěle." Tmavovlasý muž se obrátil k průvodčímu, který se konečně objevil. „Mohl byste tohohle pána doprovodit na jeho nové místo?"

Průvodčí přikývl. „Jistě, pane."

Mladý muž ještě jednou uraženě odfrkl a pak následoval průvodčího ven z vagonu.

Maud si s úlevou vydechla.

Tmavovlasý muž se sklonil a sebral ze země knihu pohádek. Přečetl si název a zamračil se. „Tohle je vaše?"

Když Maud přikývla, knihu jí vrátil a jeho prsty se při tom otřely o ty její.

Pak se uklonil a odešel.

Maud si znovu sedla. Křečovitě svírala knihu a na prstech stále cítila ten hřejivý dotek.

„Děkuji vám, drahoušku," usmála se vděčně stará žena, když vlak začal pomalu vyjíždět ze stanice.

O pár minut později se vrátil průvodčí. „Doufám, dámy, že je všechno opět v pořádku."

„Ano, děkujeme." Maud nedokázala ovládnout zvědavost. „Ten muž, který nám přišel na pomoc… Jak věděl, že je ve druhém vagonu volné místo? To nabídl své vlastní?"

Průvodčí se uchechtl. „Všechna místa jsou jeho."

„Co tím proboha myslíte?"

„To byl sir Dominic Jago. Majitel západocornwallské železnice."

DRUHÁ KAPITOLA

‚*Za zvuků doléhajících k ní z lesa kráčí loukou… Za chvíli se setkáme.*‘

Alfred Tennyson: ‚*Maud*‘ (1855)

„Vítejte na pendragonském panství.“

Maud téměř nadskočila. Pozorovala drobného ohniváčka černokřídlého, jak poletuje mezi sedmikráskami v trávníku, když vtom se za ní ozval ten hluboký hlas.

S rukou přitisknutou na živůtek se prudce otočila. „Och!“

Na štěrkové cestě stál sir Dominic Jago.

Ve zlatavé záři zapadajícího slunce se jeho postava rýsovala na pozadí panství, napůl ve světle, napůl ve stínu. Dům za ním byl jako ilustrace z nějaké pohádky.

Maud se nadechla. Rozhodně nečekala, že místo jejího zaměstnání bude tak okouzlující. Předtím sice pracovala v mnohem větším domě, ale pokud šlo o kouzlo, tomuhle se nemohl rovnat. Původně si představovala nějakou verzi statku s doškovou střechou, ale pro tentokrát ji její představivost opravdu zklamala. Pendragonské panství bylo rozlehlým sídlem ze zlatošedého kamene se střechou pokrytou

břidlicí, komíny vysokými jako věže a klenutými okny. Teď vypadalo, jako kdyby zářilo.

Dům se nacházel několik mil ve vnitrozemí, a byl tudíž od pobřeží vzdálený. Svěží větřík, který si pohrával se sedmikráskami a cuchal Maud vlasy, byl však prosycený vůní moře.

Teď odfoukl jejímu novému zaměstnavateli tmavé vlasy z čela, jež se pokrylo vráskami, zatímco si ji pozorně prohlížel pronikavýma očima.

Maud cítila, jak se jí pod živůtkem zvedá a zase klesá korzet. S ohledem na to, co se jí přihodilo v jejím předchozím zaměstnání, bylo teď mnohem snadnější ji vylekat. Trhala sebou, když někdo vešel nečekaně do místnosti, nebo dokonce i při nějakém hlasitějším zvuku. Nervy měla neustále napjaté jako struny. A přece to nebylo to jediné, co ji teď vyvádělo z míry. Byl to i sir Dominic Jago, její nový zaměstnavatel, s tou aurou energie, kterou vyzařoval.

„Omlouvám se," řekl a v krátké úkloně sklopil hlavu. „V žádném případě jsem vás nechtěl vylekat."

„Nic se nestalo, sire Dominicu." K její úlevě zněl její hlas mnohem klidněji, než jak se v té chvíli cítila. Nebyla si úplně jistá, jak ho má oslovovat. Věděla, že rytíři používají se svým titulem křestní jméno spíše než příjmení, a přesto se zdálo být zvláštně důvěrné ho tak oslovit.

Nepatrně se pousmál. „Vidím, že znáte mé jméno."

Přikývla.

Pohled měl stejně pronikavý, jako když se viděli poprvé přes sklo okna vlaku. „A já znám vaše."

Maud strnula.

„Možná jsem se měl ve vlaku představit," pokračoval. „Uhádl jsem, kdo jste. Ta nová guvernantka."

Má velmi slabý cornwallský přízvuk, všimla si

Maud. Přesto však nebylo žádných pochyb o tom, že je šlechtic. Na rytíře ho pasovala samotná královna Viktorie, jak jí vyprávěla se zbožnou úctou Martha, za jeho služby koruně. Zdál se být příliš mladý na to, aby se mu dostalo takové pocty. Západocornwallská železniční společnost by však, opět podle Marty, nebyla nikdy vznikla bez jeho elánu a odhodlání, a královna Viktorie byla známá svým nesmírným nadšením pro cestování vlakem.

I tak však vypadal mladší, než Maud podle sestřina vyprávění očekávala. Představovala si ho jako mnohem staršího a možná tělnatého a šedovlasého pána, s ohledem na to, co všechno sir Dominic Jago dokázal do svých pětatřiceti, což odhadovala, že by mohl být jeho věk.

„Za vaši pomoc ve vlaku jsem byla vděčná," řekla popravdě. „Ta situace se postupně stala nanejvýš nepříjemnou. Doufám, že jste se nevzdal svého vlastního místa."

„Nebylo to poprvé, kdy jsem jel v lokomotivě." Rukou si pročísl vlasy. „Uhelný prach mi nevadí. Chci, aby měli všichni, kdo cestují západocornwallskou železnicí, pohodlí."

„Je to nádherný vlak," řekla Maud upřímně. „Cesta se mi moc líbila, na rozdíl od té hádky. Průvodčí mi řekl, že vám ta železniční společnost a trať patří."

„Ne úplně. Patřím ke skupině místních investorů, kteří se zavázali, že převezmou kontrolu nad našimi železničními tratěmi a vlaky. Věříme, že pokud budou správně řízeny a provozovány, přinesou Cornwallu prosperitu a blahobyt. A ještě něco dokonce ještě důležitějšího."

„Což je?"

„Naděje, slečno Wilmotová," řekl. „Naděje je

hybnou silou blahobytu. Naším cílem je, aby západocornwallská železnice umožnila cestování vlakem z Londýna až k mysu Land's End, nejzápadnější části Cornwallu a pevninské Anglie."

„Tam, kde jsou draci," poznamenala Maud dříve, než dokázala sama sebe zarazit.

„Prosím?"

Maud zaváhala. Jejich rozhovor byl zatím překvapivě snadný a nenucený, jako by vůbec nebyli lidmi, kteří se právě seznámili, a už vůbec ne guvernantkou a jejím zaměstnavatelem, a ta fráze jí uklouzla. „To se přeci používalo na starých mapách, na nichž byl označen konec prozkoumané země. A to, co leželo za ním, bylo neznámé, a tudíž se to pokládalo i za nebezpečné. Tam byli draci. *Hic sunt leones*."

Znovu se pousmál. „V Cornwallu žádní draci nejsou, slečno Wilmotová. Alespoň já doufám, že tu nejsou. Už jste měla možnost se s panstvím seznámit?"

„S domem ne," přiznala Maud. „Odvedli mě do mého pokoje, samozřejmě, a doufala jsem, že uvidím Rosabel, ale právě měla svůj odpolední odpočinek a já jsem po té cestě vlakem potřebovala trochu čerstvého vzduchu. Obávám se, že jsem už venku docela dlouho. Tyhle zahrady jsou ale tak nádherné."

Otočila se k udržovanému zelenému trávníku, nad nímž se stále třepetal motýl. Tráva byla pečlivě sestřižená a ohraničovaly ji květinové záhony, ale všechno to v sobě mělo i cosi divokého. Popínavé růže se navzájem proplétaly, jako by svými trny ochraňovaly nějakou spící princeznu. K panství patřily i lesy stejně jako ovocné sady, které viděla cestou z malého venkovského nádraží v Penpondsu. Napůl očekávala, že sir Dominic pojede z nádraží na panství v kočáře, který poslal pro ni, ale neobjevil se.

Zeptala se na to kočího, který se jen zasmál. „Sir Dominic nemá na cestování kočárem čas. Jezdí na nádraží a zpátky na koni, to dělá. Na hřebci. Letí jako vítr."

„Takže vy jste ráda venku?" zeptal se jí teď sir Dominic nečekaně.

„Velice ráda," přisvědčila. „Nejsem žádný botanik, ale ráda pozoruji přírodu. A obzvlášť mám ráda motýly."

„Motýly? Sbíráte je?"

Maud se otřásla. „Jestli máte na mysli jejich napichování na špendlíky, tak rozhodně ne. Jsem ale ráda, když dokážu poznat jejich druh a vím, jak se jmenují. Věděl jste, že se motýli vracejí na stejné místo? Vždycky se můžete spolehnout na to, že je znovu najdete."

„To jsem nevěděl, ne," zabručel.

Maud zrudla. Znovu si s úžasem uvědomila, že se s ním cítí mnohem uvolněněji, než očekávala, a že mluví mnohem otevřeněji, než by měla. „Omlouvám se. Občas mám sklon ostatní poučovat."

Jeho ústa znovu rozvlnil náznak úsměvu. „Což se také od dobré guvernantky očekává."

„Také se ráda procházím," dodala Maud. Chtěla, aby to bylo od začátku jasné. „Ve dne stejně jako večer. A někdy i v noci."

Zatvářil se překvapeně. „Cožpak lze motýly vidět i v noci?"

Usmála se. „Motýly ne. Můry. A…" Polkla, aby ovládla úzkost, která okamžitě zaútočila na její duševní rovnováhu. „Někdy mám problémy se spaním."

Jeho tmavé oči jako by se staly dokonce ještě víc pronikavými. „Je nezvyklé, aby byla v noci žena venku sama."

„Doufám, že to nebude na obtíž," vyhrkla Maud. Noční vzduch byl někdy tím jediným lékem, jenž dokázal zahnat příšerné noční můry, které v poslední době měla a které se nijak nezlepšovaly. Spala čím dál neklidněji. Obava z děsivých snů ji často přinutila zůstat raději vzhůru.

„Naopak," ujistil ji sir Dominic. „Za váš zájem o přírodu a pobyt venku jsem vděčný. Pokud byste ale teď mohla na chvíli jít dovnitř, slečno Wilmotová, mohli bychom zahájit váš přijímací pohovor." Rukou pokynul k domu, který byl teď už ponořený do podvečerního stínu. „Doprovodila byste mě?"

Mezitímco se cestou po štěrkové cestě až do místnosti v přízemí domu snažila stačit jeho dlouhému kroku, narůstala v ní nervozita. Prostorný pokoj byl plný knih vázaných v kůži, což by ji bylo normálně naplnilo nadšením. Už při prvním pohledu zpozorovala díla Shakespeara a Gibbona. Na tmavočervených zdech s dřevěným obložením visely i četné rytiny a obrazy, ale stěží to všechno dokázala vnímat.

„Zdá se, že došlo k nějakému omylu, sire Dominicu."

Zamračil se, zatímco mířil za stůl potažený zelenou kůží. Sundal si kabát a zůstal jen ve vínové vestě a sněhobílé košili, na níž nebyla ani stopa po uhelném prachu. „K jakému omylu?"

„Myslela jsem, že jsem byla na místo u vás už přijata." Hlas se jí trochu zachvěl. „To jsem jela celou tu cestu jen kvůli přijímacímu pohovoru?"

Zabubnoval prsty o desku stolu. „Posaďte se, slečno Wilmotová. Prosím. Potřebuji s vámi probrat pár věcí, které jsou… choulostivé. Chtěl jsem to udělat osobně. Nemám v úmyslu chtít po vás, abyste se vrátila do Londýna, před tím než jste vůbec nastoupila.

Je ale možné, že až uslyšíte, co musím říct, že budete tuto pozici považovat za… nevhodnou."

„To je velmi neobvyklé," odpověděla Maud pohoršeně ve snaze zakrýt svou nervozitu.

„Kdybyste mi dovolila, abych vysvětlil… "

Maud si rukama, které se chvěly opravdu jen trochu, uhladila sukni a posadila se na vyřezávanou dřevěnou židli. Věděla, že sir Dominic Jago nemůže změnit její názor na to, jestli nabízenou pozici přijme.

Tohle byla její jediná naděje.

Naproti ní došel sir Dominic za stolem k dřevěné židli s vysokým opěradlem. Odstrčil ji dozadu, posadil se a položil si jednu pokrčenou dlouhou nohu na koleno té druhé. Ta nenucená póza však byla zcela v rozporu s intenzitou jeho pohledu, jenž jako by Maud neustále studoval.

„Za prvé, vaše doporučení jsou skvělá. To je také hlavní důvod, proč jsem vás zaměstnal."

„Och," odtušila Maud mdle. Doporučení byla samozřejmě Marty. A mrzelo ji, že je musela použít. Jedinou útěchou jí bylo, že její vlastní doporučení za učení chlapců Melvilleových, které ostatně měla velmi ráda, by bývala byla také skvělá, kdyby jen jejich strýc nebyl tak strašně nelidský a krutý.

Přinutila se znovu se soustředit na sira Dominica.

„Myslím, že sama brzy poznáte, že Rosabel je velmi citlivá," pokračoval. „V průběhu let měla nějaké problémy se zdravím a v poslední době se stala velmi bojácnou. Stěží ji dokážu přemluvit k tomu, aby šla ven."

„Jak je na tom Rosabel teď? Je nemocná?"

Zavrtěl hlavou. „Nemá nijak pevné zdraví, což je následek jejích nemocí, ale teď je na tom, myslím, docela dobře. Místní lékař ji prohlédl a řekl, že fyzicky s ní nic v nepořádku není."

Maud se zatvářila zmateně. „Čerstvý vzduch dělá dětem dobře. Rozhodně ji zkusím povzbudit, aby chodila více ven."

„Děkuji vám. V tom případě chápete, proč mě tak potěšilo zjištění, že vy sama jste ráda venku," řekl. „Okolní pozemky jsou rozsáhlé a doufám, že je s Rosabel dokážete dobře využít. Je tu mnoho zahrad a sadů… A jsou tu i lesy. Neměla by trávit všechen svůj čas učením."

„S tím naprosto souhlasím," přikývla Maud. Na okamžik zaváhala. Celou cestu vlakem sem si připravovala, co řekne. „Pokud jde o Rosabelinu výuku…"

„Mělo by to být to, co je obvyklé pro dívku jejího věku. Hudba, cizí jazyky a kreslení…"

„To nestačí," prohlásila Maud rozhodně. „Mladé dámy se musí učit mnohem víc než jen hudbu a kreslení, sire Dominicu."

„Opravdu?" Koutek jeho úst se povytáhl nahoru. „Vy jste snad *modrá punčocha*, slečno Wilmotová?"

„Jsem vášnivá zastánkyně ženského vzdělání," odpověděla Maud pohotově. „A pokud to ze mě dělá modrou punčochu, tak budiž. Jsem hrdá na to, že jsem sama vzdělaná a mám vlastní povolání."

„Nechápejte mě špatně," řekl. „Nevzdělával bych Rosabel, kdybych sám také nevěřil ve vzdělávání žen."

Maud sepnula ruce. „Pokud budu mít Rosabel na starosti, ráda bych dohlédla na to, aby se vzdělávala nejen v dovednostech vhodných pro dámu, ale aby se rozvíjela i duševně. Geografie, matematika, latina a botanika jí jistě budou k užitku také."

Potřásl hlavou. „Latina? Botanika? Jste vůbec kvalifikovaná na to, abyste je učila, slečno Wilmotová? Vy jste snad takové obory studovala?"

„Jistě. Moji rodiče byli poněkud netradiční, protože byli velkými podporovateli ženského vzdělávání. Můj otec byl učitelem. To proto máme já a má sestra tak dobré vzdělání. Učily jsme se podle stejných osnov jako chlapci ve škole, přestože jsme se učily doma. Má sestra…“ Zaváhala, neschopná nazvat Martu svým vlastním jménem, „sestra a já, my obě jsme se pilně učily a staly jsme se guvernantkami.“

Zamyšleně ji zpoza stolu pozoroval. „Rosabel je ale teprve sedm let.“

„Na učení není nikdy dost brzy,“ ujistila ho Maud. „Ale nemyslete si,“ dodala chvatně, „že učení pro Rosabel udělám příliš těžké nebo nepříjemné. Právě naopak, sire Dominicu. Mým cílem bude, aby vaše dcera své hodiny výuky milovala. Nebo ještě lépe, aby si vůbec neuvědomila, že nějaké má.“

„Nerozumím.“

„Mám své metody,“ vysvětlovala Maud. „Aby se dítě mohlo učit, je třeba probudit jeho představivost.“ Naklonila se na židli dopředu. „Prosím. Nechte mě mé výukové metody s Rosabel vyzkoušet. Jestli si je neoblíbí, nebudu ji do ničeho nutit. Zcela jistě si ale zaslouží šanci, nemyslíte?“

„Jste nanejvýš přesvědčivá.“ Chvíli o tom přemýšlel. „Tak dobře. Můžete tedy mít volnou ruku.“

„Děkuji vám, sire Dominicu.“ Maud s úlevou vydechla. Tolik to pro ni znamenalo, že bude moci vyzkoušet své nové nápady v učebně. „Nebudete toho litovat.“

„To doufám, slečno Wilmotová,“ zabručel.

„Měl byste se na naši výuku přijít podívat,“ navrhla. Pro rodiče či poručníky bylo užitečné zapojit se do vzdělání svých dětí, a přece to dělalo jen velmi málo z nich, pokud mohla soudit podle vlastní zkušenosti. „Budete v učebně kdykoli vítán.“

„Buďte si jistá, že tu nabídku využiji, slečno Wilmotová."

Na okamžik se odmlčel. „Když jsme se tedy dohodli na akademických věcech, je tu pár dalších záležitostí. Rosabelina matka Sarah zemřela krátce poté, co se narodila."

Mluvil bezvýrazně, ale Maud přesto vycítila zármutek, který v něm stále přetrvával. Číhal mu hluboko v očích.

„To je mi opravdu líto," řekla soucitně.

Kývnutím hlavy poděkoval, ale to bylo všechno. „Je to především kvůli nedostatku mateřské péče, že Rosabel potřebuje guvernantku. Má chůvu, která je jí zcela oddaná a která na pendragonském panství nadále zůstane. Kromě ní ale Rosabel potřebuje také ženu s dobrým charakterem, jako jste vy, která by jí byla rádkyní a průvodkyní nejen v konvenčním učení, ale také ve vystupování a etiketě. V jejím morálním vzdělání, abych tak řekl."

„Samozřejmě." Maud zaváhala. „To je obvykle součástí povinností guvernantky."

„Pro Rosabel to bude ta nejdůležitější součást. Jako její otec ji mohu v některých částech jejího morálního vývoje vést, ale ne ve všem. A, samozřejmě, guvernantka je někdo, kdo jí může poskytnout vedení, které potřebuje, když nemá matku."

„Vy jste neuvažoval o tom, že se znovu oženíte?" zeptala se Maud nevinně.

Změna v obličeji Dominica Jaga byla až neuvěřitelná. Na nástupišti, když ho uviděla poprvé, to bylo, jako kdyby je neoddělovalo žádné sklo. Teď se však mezi nimi vztyčila kamenná zeď. „Vás můj rodinný stav zajímá, slečno Wilmotová? To je ten důvod, proč jste místo u nás přijala?"

Zmatená Maud zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že jste vdovec, sire Dominicu. Rozhodně to ale není důvod, proč jsem tohle místo přijala. Proč by také měl být?“

„A co vlastně byly vaše důvody, pokud se mohu zeptat?“ Jeho hlas zpřísněl.

„Moje důvody…“ Odmlčela se.

„Přesně tak. Proč jste odešla ze svého posledního zaměstnání?“

Maud se ztěžka nadechla. „Chtěla jsem nový začátek,“ začala váhavě. „Nějaké místo na venkově.“

„Aha.“ Nezdálo se, že ho přesvědčila.

Vstal a šel k oknu. Když se pak prudce otočil, tvářil se rozhodně. „Tohle je choulostivá záležitost, slečno Wilmotová, ale obávám se, že je třeba si o ní promluvit hned teď, na začátku.“

Maud se roztřásla. Hlavou jí blesklo, že musel nějak zjistit, že ona není Martha. A že se mu nějak doneslo, co se stalo v jejím zaměstnání u lorda Melvillea.

Nikdo vám to nebude věřit.

Sir Dominic se vrátil za stůl, ale zůstal stát. Tvářil se teď odměřeněji, než když se předtím objevil venku v zahradě.

„Jsem nucen mluvit bez obalu,“ řekl. „Jste si vědoma toho, že chvíli trvalo, než jsem vás kontaktoval a tohle místo vám nabídl, že ano?“

„Ano,“ zašeptala Maud, snažíc se ze všech sil uklidnit své chvějící se tělo.

„Byly tu další guvernantky.“ Nakrátko se odmlčel. „Vlastně dvě.“

Chvění v jejím těle se změnilo v třas, který dokázala jen stěží ovládat.

„Zjistil jsem, že jako vdovec jsem předmětem jakýchsi… romantických představ.“ Položil ruku dlaní